HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

של חלל. בחלב גופו: **מאי ביניהו.** היה היה להם ק"ל בפ"ב דיומא (דף פה.) דכל מכה של חלב מחללין עליה את השבת: (ג) **גב היד.** מחללין שבת אע"פ שאינה של חלב לגיזבא בתרא מתרפין לחושיל ומתחזיא לי חזי למקלקל בה לחיך ליה למקם ומעצירו: **שלריכה חומה.** שמסוכנת כ"כ שלריך לחמדו מס יסיס ומס יסות: **מכה של חלב אינה לריכה חומה לישפא למירפא.** חולי סמס בלע"ז מלווי"ל. למירפא לשון שריפה וחמימות ודוגמתו בהכותם לאן לליר (ב"ק דף ס.) למרפא למורי: **מן השפה.** שפתיים: **ככי.** זיגליב"ם: **לחקוטי.** קטין הן: **לא יגמע.** בשבת לכל רפואה לאכול מכמים לעשותה בשבת היכא לליכא סכנה משום שחיקת סממנין בשבת שבת (דף נג.): **לפדיונא.** חולי השיניס ובלע"ז מיגר"ש: **מטרוניתא.** עובדת כוכבים היתה: **עבדה.** ליה רפואה ממשה בשבתא ומעלי בשבתא: **בשבתא מאי.** לישעיר לגא מלינא למייתי גגך מפני תלמידי בני בלה: **דרשה בפירקא.** לימד הרפואה לכל: **חילוו השם.** למיהי סברה לישתבע ועבר משבועתיה: **דגלי לה מעיקרא.** משעה שגילתה לו אמר לה דעי שגא נשבועתי ולא אמרתי בתלתא דישראל אגא לאלהא דישראל: **אלמא.** מדבעי למקוויי בשבתא כמכה של חלל דמיא ולקמיה פריך כיון דהכי הוא היכי מיתסי מעובד כוכבים והאמר רבי יוחנן כל מכה שמחללין עליה [את השבת] אין מתרפאין מהן והכא לא גרסי להו עד לקמן: **ס"ג אלמא** כמכה של חלל דמיא אמר לי בשבת אי יתפי שאני שמי בפדיונא הואיל ומתחיל בפה וגומר בבני מעיים: **מאי סימניה.** למידע להוא לפדיונא: **רמי מידי בי ככי והני דמא מבי דרי.** כשנותן כלוס לתוך פיו יולא מבין שיניו סס: **דרי.** הן שורות השיניס: **מקרירי קרירי דחיטי.** מאכל של חיטין ואכלו כשהוא נותן מאך בימי חורף: **לפא דהרסנא.** לג שטיגנו בשומן היולא ממנו עס הקמח: **מאי עבדה ליה.** מטרונית לרבי יוחנן: **משחא דלווזא בגדפא דלווזא.** שמן חוזח הממוי בתוך וסכתן ע"י תאך מכנפי החוח על שיניו מבחוץ: **טייעא.** ישמעאל: **קשייפא דזיפי.** גרעיניו של זיתים: **דלא מלו פילפא.** שלא הביאו שלים: **וקלנהו לאמרא מדפא.** ליבן בתור מרא תדשה פוסיי"ר בלע"ז וטרפן עליו: **ודביק בי דרי.** בשורות שיניס מבפיס: **לדם תשוב הוס.** ומיסתפי מהלכותא למיקטליה: **לאכוזו לשקיה.** להעביר הסס שהוא חזק. רבי אבהו הוס קרוב למלכות למיתרינן בשנהדרין (דף יב.) וכתובות (דף ח.) **דנפקי** למחמת דבי קיסר ומצרו ליה ומעצר למיני בקרלי: **שלני.** הסיל מטרוניתא דר' יוחנן: **דרופא מומחה סוה.** למתרינן לעיל (דף כז.) אס היה מומחה לרניס מותר ללא מרא למפשיה: **פדעתא.** פלא מכת תרב: **למיפסק דמא.** של פדעתא אס יולא יותר מדאי: **תחלי בחלא.** יקשוטו שחליס בחומץ. תחלי קריסו"ן בלע"ז: **לאשוקי.** להעלות בשר שתחיס המכה: **גרדא דיבלא.** עשב שמתו יבלא כי הסוס לקוטה (דף י.) קמי לפוקא גרידי דיבלי: **גירדא.** שגורד ברזיס ונותן תוסה גירדא עס גירדא עץ הסנה ועושה מחבושת: **דאסנה.** סנה: (ד) **ניקרא מקילקלתא.** תולעים שהתרנגולים מנקרין בשפה. מאפשת יריס לתיון מתרגמינן מקלקלתא מריס תשוכח (תהלים קיג) **עיניבתא.** לשבעתא הדומה לענבת. מלע"ט בלע"ז: **פרונקא דמלאכא דמיסוסא הוא.** כלומר משונן הוא להמית: **עיגלא בדוכשא.** עשב הנקרא רוד"ס בלע"ז ושוחקים אותו עס הדבש: **כרפסא.** לפי"ת בלע"ז: **בטלילייא.** יין חזק מאד ומין יין הוא כלתמרינן לקמן (דף ל.) טילא חריפתא דמלרי זיקי: **לדהכי.** בשוב שהוא מחזר לאחר שממנין אלו: **עינבתא בת מינא.** עינבתא מענבי הגפן. בת מינא דוגמתה אס גדולה גדולה ואס קטנה קטנה: **וניגדר עליה.** יגגל עליה: **חיורתי לחיורתי.** לשבעתא לגן ענבה לבנה: **סימטא.** קלע"ג בלע"ז נפח העומד בשוק: **פרונקא דמיסוסא הוא.** ע"ש חולי שהוא שמח תוסה בא בר נש ויסיון הוא לה: **שיפין לישקוטולי.** מכת תלבע לרבה מדציקה בגולגו ושומטה ומכה בלפולניס: **ואי חיוב ריפיה.** נתבטל להוליא הלימה היא לרפואתו: בפיקעא

מכה של חלל. פ"ה שבנגד חלל הגוף ובירושלמי מפרש כל שהוא מן החלל ולפניס: **מכה שע"ג היד.** פי' היינו חולי שעלה אס מלילו או שלא ע"י מכת חרב אבל מכת חרב לתמרינן בכל מקום דמחללין עליה את השבת כלאמר שמואל בסמוך חולי פדעתא מחללין עליה את השבת דקכנה היא

ומפרשיס פדעתא מכת חרב:

איבא ביניהו גב היד. פ"ה להוא מלי למימר ליכא ביניהו פדעתא ומכה שהיא לריכה לומה:

ככי. פ"ה מקום מוצב השיניס זיגליב"ם וקשה דקאמר בסמוך כיון דמקוטי ועוד דפרק הלו טרפות (חולין דף נט:) גבי מריא נתוך ככי ושיני ואין דרך להיות זיגליב"ם מוצבות וכן בהמובל (ב"ק דף לב:) שיפין תיכלי מעו לכבא דקל תבריה שמע ובסוף המפקיד (ב"מ דף מב:) גבי הסוא תוזא דלא ס"ל ככי ושיני למיכל לכך נראה לפרש ככי הס שיניס גדולות מיסמליי"ס בלע"ז ושיני הס לאחרות (ט): **תחלי בחלא.** יקשוהו בחלים במומץ קרסו"ן וי"מ לשום על הסמכה: **בטלילייא.** פ"ה חזק כלאמרינן לקמן (דף ל.) טילא חריפא דמלרי זיקי ומיהו מלינו טילא יין חלש לאמר פרק מי שאמזו (ניטין דף ע.) גלייעא דכולהו טילא חיוב:

מכה של חלל אין מתרפאין מהן מאי ביניהו איבא ביניהו גב היד וגב הרגל (ג)דאמר רב אדא בר מתנה אמר רב אגב היד וגב הרגל הרי הן כמכה של חלל ומחללין עליהן את השבת אמר רב זוטרא בר טוביה אמר רב כל מכה שצריכה אומה מחללין עליה את השבת (ד) אמר רב שמן בר אבא אמר ר' יוחנן בוהאי אישתא צמירתא כמכה של חלל דמי ומחללין עליה את השבת מהיכן מכה של חלל פירש רבי אמי גמן השפה ולפנים בעי רבי ד)אליעזר ככי ושיני מאי כיון דאקושי נינהו כמכה דבראי דמו או דלמא כיון דגואי קיימי הכמכה של חלל דמו אמר אביי ת"ש (ג)ההחושש בשיניו לא יגמע בהן את החומץ חושש הוא דלא הא כאיב ליה טובא שפיר דמי דלמא תנא היכא דכאיב ליה טובא חושש נמי קרי ליה ת"ש רבי יוחנן ז)חש בצפדינא אזל לגבה דההיא מטרוניתא עבדה חמשא ומעלי שבתא א"ל למחר מאי אמרה ליה לא צריכת אי צריכנא מאי אמרה אשתבע לי דלא מגלית אישתבע לה לאלהא ישראל לא מגלינא גלייה ליה למחר נפק דרשה בפירקא והא אישתבע לה לאלהא דישראל לא מגלינא אבל לעמיה ישראל מגלינא והאיכא חילוו השם דגלי לה מעיקרא אלמא כמכה של חלל דמיא אמר רב נחמן בר יצחק שאני צפדינא הואיל ומתחיל בפה וגומר בבני מעיים ט)מאי סימניה רמי מידי בי ככי ומייתי דמא מבי דרי מאבי הוי מקרירי קרירי דחיטי ומחמימי חמימי דשערי ומשיורי כסא דהרסנא מאי עבדא ליה א"ר אחא בריה דרבא מי שאור ושמן זית ומלח י)ומר בר רב אשי אמר משחא דאווזא בגדפא דאווזא אמר אביי אנא עבדי כולהו ולא איתסאי עד דאמר לי ההוא טייעא אייתי קשייתא דזיתא דלא מלו תילתא וקלנהו אמרא חדתא ודביק יביה דדרי עבדי הכי ואיתסאי ורבי יוחנן היכי עביד הכי והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן כל מכה שמחללין עליה את השבת אין מתרפאין מהן יאדם חשוב שאני והא רבי אבהו דאדם חשוב הוה ורמא ליה יעקב מינאה סמא אשקיה ואי לא רבי אמי ורבי אסי דלחכוהו לשקיה פסקיה דרבי יוחנן יורופא מומחה הוה דרבי אבהו נמי רופא מומחה הוה שאני רבי אבהו דמוקמי ביה מיני בנפשייהו [1]תמות נפשי עם פלשתים אמר שמואל ךהאי פדעתא סכנתא היא ומחללין עליה את השבת מאי אסותא למיפסק דמא תחלי בחלא (כ) לאסוקי גרדא דיבלא וגירדא דאסנא או ניקרא מקילקלתא אמר רב ספרא האי עינבתא פרונקא דמלאכא דמותא היא מאי אסותא טיגנא בדובשא או כרפסא בטילייא אדהכי והכי ליתי עינבתא בת מינא וניגנדר עילוי חיורתי לחיורתי ואוכמתי לאוכמתי אמר רבא האי סימטא פרונקא דאשתא היא מאי אסותא למחייה שיתין איתקוטלי וליקרעיה שתי וערב והני מילי דלא חיור רישיה אבל חיור רישיה ליה לן בה רבי יעקב חש בפיקעא

לגזו מן עינא אסיר שמואל אמר אהן רוק תפל אסור לעין בשבת מינה את יליף לחזאיתא וכן עורדענא סכנה הדא גומרתא סכנה ונותנין עליה (ג) רומן בשבת ר' יהושע בן לוי הוה קורוס ואורגן ליה ר' חנינא ור' יונתן משחוק תחלופין ומיתן גו חמרא עתיקא ומישתי דלא ליסתכן ר' יעקב בש"ר יוחנן בכל מתרפאין חוץ מעבודת כוכבים וגילוי עריות ושפיכות דמים עבודת כוכבים כגון דאמר ליה הבא עלין של עבודת כוכבים וכן כל כיוצא בהן אמר רב הונא זאת אומרת שאין מתרפאין בגילוי עריות דתני הותרה שבת מכללה פי' להתרפות בדבר סכנה ובמכה של חלל כדאמרן נערה המאורסה לא הותרה מכללה ואפילו להתרפות כהדא חד בר נש רחם איתתא ואיסתכן

מכה ב ממ' ס"ג מהלכות שבת פלכה ה סמג לאוין סה טוש"ע ס"ח סימן שכח סעיף ו:

מא ב ממ' שם הלכה ה טוש"ע שם סעיף ז וכן פלפס עור בשבת פרק יד דף מג. וע"ש וגם ברב אלפס דהכא]:

מב ג ד ממ' שם הלכה ה טוש"ע שם סע"ג:

מג ה ממ' שם פכ"ח הלכה כד סמג שם טוש"ע שם סעיף לב:

ו [טוש"ע י"ד סי' לצ] סעיף יד בהגה]:

מד ז (ממ' פ"ג מהל' רולח) סמג עשין מה טוש"ע י"ד סימן קנה סעיף ג:

מה ח (ממ' פ"ג מהל' שבת הלכה ה) סמג לאוין סה טוש"ע ס"ח סימן שכח סעיף ז:

רבינו חננאל

מכה של חלל אין מתרפאין מהן וכל מכה של חלל מחללין עליה את השבת. אמר רב גב היד וגב הרגל כמכה של חלל הן ומחללין עליהן את השבת. וא"ר יוחנן מכה של חלל אינה צריכה אומד ואישתא צמירתא נמי כמכה של חלל דמי: מהיכן מכה של חלל מן השפה ולפנים וצפדינא נמי שהיא כאב שינים הואיל ומתחלת בפה וגומרת בבני מעיים כמכה של חלל דמי. פי' ככי שיני דרי בשר שעל גבי השיניים: ר' יוחנן חש בצפדינא אזיל גבי עובדת כוכבים לאיתסויי מינה. ואיכי עביד הכי והא איהו דאמר כל מכה שמחללין עליה את השבת אין מתרפאין מהן והאי צפדינא מחללין עליה השבת. ופרקינן רבי יוחנן אדם חשוב הוה ומתייראין לעשות לו כלום רע. איני והא ר' אבהו דאדם חשוב הוה ורמא ליה יעקב מינאה סם בשוקיו ואזלו לא מיהדרו ר' אמי ורבי אסי וליחכו הסם מעל שוקי הוה פסקיה לשוקיה. ומשנינן אע"ג דרופא מומחה [הוה] ולא מרע נפשיה. משנאה גדולה דשנאי ליה לר' אבהו הני מינאי מפקרי נפשייהו ואמרי תמות נפשי עם פלשתים: **ירושלמי** מהו מכחזל מיגהן רבנן אמרי מאן דבעי מסתמי ליסתמר. לוי אמר מאן דבעי לימות ימות רב לא עבד עינא ך) כחללא והא אנן תמיין לון טעמין הדא קלוריתא נימר כד היא סבא טעם לה כד ליית היא סבא קיימא לה וסמיא אהן אופיין סכנה הדא תיירייקי ר' סימן אמר אסורה רבי יוחנן אמר מותרת כל שהוא מן השפה ולפנים מרפאין אותו בשבת. ר' חנינא בש"ר מעלין עצם של ראש בשבת וכן מעלין בנות אזנים בשבת ר' אבהו בש"ר יוחנן (אתי) סומקא סכנה א"ר אבין ג) לוקטין לו עוקין בשבת רב אמר חמרא לבר מן עינא שרי

עין משפט נר מצוה

מכה של חלל. פ"ה שבנגד חלל הגוף ובירושלמי מפרש כל שהוא מן החלל ולפניס: **מכה שע"ג היד.** פי' היינו חולי שעלה אס מלילו או שלא ע"י מכת חרב אבל מכת חרב לתמרינן בכל מקום דמחללין עליה את השבת כלאמר שמואל בסמוך חולי פדעתא מחללין עליה שבת דקכנה היא

ומפרשיס פדעתא מכת חרב:

איבא ביניהו גב היד. ה"ה להוא מלי למימר ליכא ביניהו פדעתא ומכה שהיא לריכה לומה:

ככי. פ"ה מקום מוצב השיניס זיגליב"ם וקשה דקאמר בסמוך כיון דמקוטי ועוד דפרק הלו טרפות (חולין דף נט:) גבי מריא נתוך ככי ושיני ואין דרך להיות זיגליב"ם מוצבות וכן בהמובל (ב"ק דף לב:) שיפין תיכלי מעו לכבא דקל תבריה שמע ובסוף המפקיד (ב"מ דף מב:) גבי הסוא תוזא דלא ס"ל ככי ושיני למיכל לכך נראה לפרש ככי הס שיניס גדולות מיסמליי"ס בלע"ז ושיני הס לאחרות (ט): **תחלי בחלא.** יקשוהו בחלים במומץ קרסו"ן וי"מ לשום על הסמכה: **בטלילייא.** פ"ה חזק כלאמרינן לקמן (דף ל.) טילא חריפא דמלרי זיקי ומיהו מלינו טילא יין חלש לאמר פרק מי שאמזו (ניטין דף ע.) גלייעא דכולהו טילא חיוב:

רבינו חננאל

מכה של חלל אין מתרפאין מהן וכל מכה של חלל מחללין עליה את השבת. אמר רב גב היד וגב הרגל כמכה של חלל הן ומחללין עליהן את השבת. וא"ר יוחנן מכה של חלל אינה צריכה אומד ואישתא צמירתא נמי כמכה של חלל דמי: מהיכן מכה של חלל מן השפה ולפנים וצפדינא נמי שהיא כאב שינים הואיל ומתחלת בפה וגומרת בבני מעיים כמכה של חלל דמי. פי' ככי שיני דרי בשר שעל גבי השיניים: ר' יוחנן חש בצפדינא אזיל גבי עובדת כוכבים לאיתסויי מינה. ואיכי עביד הכי והא איהו דאמר כל מכה שמחללין עליה את השבת אין מתרפאין מהן והאי צפדינא מחללין עליה השבת. ופרקינן רבי יוחנן אדם חשוב הוה ומתייראין לעשות לו כלום רע. איני והא ר' אבהו דאדם חשוב הוה ורמא ליה יעקב מינאה סם בשוקיו ואזלו לא מיהדרו ר' אמי ורבי אסי וליחכו הסם מעל שוקי הוה פסקיה לשוקיה. ומשנינן אע"ג דרופא מומחה [הוה] ולא מרע נפשיה. משנאה גדולה דשנאי ליה לר' אבהו הני מינאי מפקרי נפשייהו ואמרי תמות נפשי עם פלשתים: **ירושלמי** מהו מכחזל מיגהן רבנן אמרי מאן דבעי מסתמי ליסתמר. לוי אמר מאן דבעי לימות ימות רב לא עבד עינא ך) כחללא והא אנן תמיין לון טעמין הדא קלוריתא נימר כד היא סבא טעם לה כד ליית היא סבא קיימא לה וסמיא אהן אופיין סכנה הדא תיירייקי ר' סימן אמר אסורה רבי יוחנן אמר מותרת כל שהוא מן השפה ולפנים מרפאין אותו בשבת. ר' חנינא בש"ר מעלין עצם של ראש בשבת וכן מעלין בנות אזנים בשבת ר' אבהו בש"ר יוחנן (אתי) סומקא סכנה א"ר אבין ג) לוקטין לו עוקין בשבת רב אמר חמרא לבר מן עינא שרי

שאלון לר' אלעזר דתיעבר קומוי או ישמע קולה ולא ימות ואמר לון ימות ולא כן איכא דאמרי אשת איש הות איכא דאמרי פנויה הות אבל נתן עיניו בה והיא כאשת איש א"ר חנינא זאת אומרת שאין מתרפאין בשפיכות דמים דתנן באהלות פ"ז האשה המקשה לילד מחתכין הוולד במעיה ומוציאין אותו אברים אברים מפני שחייה קודמין לחייו. יצא רובו אין נוגעין בו שאין דוחין נפש מפני נפש ודחי רב חסדא שניא היא תמן דלא נודע מי הורג את מי: **דאי** פדעתא סכנה ומחללין עליה את השבת פי' פצע כדמתני' פצע פירדעא. פי' גדרא דיבלא גרידוס שגוררת מעשב שנקרא חצב בלשון רבנן. ניקרא מקוקולתא תחיכה של רעי מן האשפה. פי' ענינבא מורסא שצומחת בבשר בני אדם כמו ענבה והיא שחורה סכנה. סימטא פרונקא דאשתא היא פי' ניפחא אדמומית שלוחה של חמות היא כלומר חמות גדולה באה אחריה. פי' סקוטלי המכה שמכה בעת שאוחז אצבעו בגודלו ומכה המכה

ג) גי' רבינו ניסוקלמי נגלה שהוא כגי' הרמב"ן בספר תורת האדם בשער הסכנה ופי' דרב סבר לגלה הוי אחר כמכה של חלל ועי' בגליון דף נה ע"ב. ב) לפניט ניסוקלמי הגירסא לוקטין לו עוקר עקרב בשבת וע"ש פי' בפ"מ. ג) חולי ל"ל נותנין עליה רמן וניסוקלמי לפניט אינו נותנין עליה אלא מתן בשבת ובמקן גי' רבינו נגלה עיקר ודו"ק.